

..

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.152/2025/22.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. október 01. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. február 28. napján kihirdetett 15.B.351/2023/118. számú ítéletét megváltoztatja.

Az eljárás során felmerült összesen helyesen 722.336 (hétszázhuszonkettőezer-háromszázharminchat) forint bűnügyi költségből a vádlottat kötelezi 610.799 (hatszáz tízezer-hétszáz kilencvenkilenc) forint bűnügyi költség megfizetésére, míg 111.537 (száztizenegyezer-öttszázharminchét) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyja azzal, hogy az elsőfokú bíróság határozatát nyilvános tárgyaláson hozta, továbbá a vádlott helyesen 2021. augusztus 25. napjától 2022. április 07. napjáig volt letartóztatásban, 2022. április 08. napjától 2022. május 22. napjáig más ügyben kiszabott közérdekű munka büntetés helyébe lépő szabadságvesztés büntetését töltötte, majd 2022. május 23. napjától 2024. április 03. napjáig ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt, 2024. április 04. napjától 2024. szeptember 03. napjáig közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. február 28. napján kihirdetett 15.B.351/2023/118. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés

büntetének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés), ezért őt 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből nem bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban és ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámítani rendelte. A bíróság rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 587.399.- forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A kihirdetett ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg ellene a vádlott a céljának megjelölése nélkül, míg védője téves minősítés miatt, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében joghatályos fellebbezést jelentett be.

[3] A védő a fellebbezése indoklásában kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet semmilyen jelentőséget nem tulajdonított a feltehetőleg részeg és/vagy más bódult állapotban lévő, agresszív sértett és köre kirívóan megbotránkoztató, elfogadhatatlan magatartásának. A vádlott idős szüleit fenyegették ordenáre módon, majd hasonló stílusban viszonyultak – létszámförlényüknek is köszönhetően – a helyszínre érkező vádlotthoz. A védő érvelése szerint a vádlottal szemben álló fél és társai utólagosan cáfolhatóan túlzó állításokat tettek, például, hogy a vádlott a gépkocsijával a padkára felhajtva el akarta ütni őket. A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tulajdonított annak sem kellő jelentőséget, hogy a sértett részegsége lerontja a reakcióidőt és ezáltal a mozgást, továbbá a sértetti vallomások és az 1. számú tanú vallomása egyenként és összességében értékelve ellentmondanak az ítéleti megállapításoknak. Az elmeorvosi szakvéleményben hivatkozott megállapítás kapcsán a védő azzal érvelt, hogy a „manipulatív, rejtőzködő” kitételek lényegében bármely vádlottra igazak lehetnek, aki nem tesz a váddal egyezően beismerő vallomást. A védő hangsúlyozta, hogy Terhelt1 a Pesti Központi Kerületi Bíróságon vád szerint beismert, beismerését azonban nem fogadták el, ezt követően pedig kizárólag az emberölési kísérlet teóriáját utasította vissza következetesen és ismétlődő jelleggel. A védő álláspontja szerint a szakvélemény semmilyen módon nem segíti a vádlott szándékának feltárását. Egyéb bizonyíték nem merült fel, az elsőfokú bíróság pedig indoklási kötelezettségének eleget nem téve semmilyen magyarázattal nem szolgált arra nézve, miért nem fogadta el azt a vádlotti védekezést, hogy ő a létszámförlény és a sértett agresszív állapota, valamint az ismert előzmények miatt biztosította magát egy késsel – amit megbánt – és a sértett és társai részéről érkező adokkapok során az általa írt módon keletkeztek a sérülések.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.703/2024/11. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket más okból tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le az elsőfokú eljárást. Olyan abszolút, illetve relatív eljárási szabályt nem sértett, mely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná. A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a rendelkezésre álló valamennyi releváns bizonyítékot megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen is értékelve állapította meg a módosított váddal egyező történeti tényállást, amely teljes mértékben megalapozott. Az ügyészi álláspont szerint a megalapozott történeti tényállás felülbírálatra alkalmas és irányadó a másodfokú eljárásban, valamint a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatra figyelemmel. A törvényszék indoklási kötelezettségének a törvényi előírások betartásával tett eleget, a bizonyítékok értékelése törvényes és ésszerű, logikai hibától mentes. A bíróság a

vádlott vallomására figyelemmel meggyőző, logikus érveléssel indokolta meg, hogy mely megfontolások alapján vetette el a vádlott védekezését, mérlegelése nem volt egyoldalú. Kifejtette, hogy a vádlott vallomását az egyéb aggálytalan bizonyítékok közül melyek és miként cáfolták.

[5] A fellebbviteli ügyészség álláspontja szerint az eljáró törvényszék a büntetés kiszabása körében figyelembe veendő körülményeket maradéktalanul feltárta, azokat a súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a felsorolt bűnösségi körülményekre és a Btk. 79. §-a szerinti büntetési célokra figyelemmel a Btk. 80. § (1) bekezdésében meghatározott büntetéskiszabási elvek alapján a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetést szabott ki. A szabadságvesztés tartama eltúlzottan súlyosnak nem tekinthető, az alkalmas a Btk. 79. §-ában meghatározott speciális és generális prevenciós célok elérésére. Az enyhítő körülmények száma és nyomatéka nem indokolja kellőképpen a vádlott esetében a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt enyhítő rendelkezés alkalmazását és ezáltal a büntetési tétel alsó határánál rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabását. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett, továbbá az elsőfokú bíróság a vádlottat törvényesen zárta ki a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből. Tekintettel arra, hogy a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki a bíróság és a cselekménye jellegére figyelemmel méltatlan a közügyek gyakorlásában való részvételre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása törvényes, amelynek tartama megfelelően igazodik a kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékéhez.

[6] Az elsőfokú ítélet egyéb, egyszerűsített felülvizsgálati eljárás tárgyát képező, járulékos rendelkezéseit a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség döntően törvényesnek tartotta. Ugyanakkor jelezte, hogy a törvényszék elmulasztott rendelkezni a Pesti Központi Kerületi Bíróság 13.B.20.019/2023/25-V. számú végzésével megállapított 23.400.-Ft kirendelt védői díj, valamint a Fővárosi Törvényszék 15.B.351/2023/102. számú végzésével megállapított 68.500.-Ft és a 15.B.351/2023/103. számú végzésével megállapított 43.037.-Ft igazságügyi orvosszakértői díj viseléséről. Álláspontja szerint az előkészítő ülésen történt védői jelenléttel kapcsolatban felmerült kirendelt védői díj megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdése alapján a vádlottat szükséges kötelezni. Ugyanakkor azt is megjegyezte, hogy bár tanú15 jelenlegi egészségi állapotának kiinduló állomása a Terhelt1 által okozott sérülések voltak, azonban nem az elszenvedett sérülések szövödménye, a sértettnél megállapított befagyott váll szindróma. Ebből következően Terhelt1 vádlott cselekményével nincs közvetlen ok-okozati összefüggésben tanú15 maradandó fogyatékosága. Az ügyészség álláspontja szerint a tényállás e részével kapcsolatban felmerült összesen 111.537.-Ft igazságügyi orvosszakértői díj esetében arról indokolt rendelkezni, hogy az a Be. 574. § (2) bekezdésére tekintettel az az állam terhén marad. A fellebbviteli főügyészség észrevételezte, hogy a törvényszék az ítélet bevezető részében nem tüntette fel, hogy a határozatát nyilvános tárgyaláson hozta meg, így ennek pótlására tett indítványt. Jelezte továbbá, hogy a támadott ítélet rendelkező részében a vádlott előzetes fogvatartására vonatkozó adatok pontosításra szorulnak annyiban, hogy a vádlott helyesen 2022. május 23. napjától 2024. április 3. napjáig ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyelet, 2024. április 4. napjától 2024. szeptember 3. napjáig közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt.

[7] A leírtak alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 15.B.351/2023/118. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezze a vádlottat további 23.400.-Ft kirendelt védői díj megfizetésére, és a Be. 574. § (2) bekezdésére figyelemmel állapítsa meg, hogy 111.537.-Ft szakértői díjat az állam visel, egyebekben az ítéletet – a fenti pontosításokkal – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[8] A védő a nyilvános ülésen – melyen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratában írt előzetes bejelentése alapján nem vett részt – változatlan tartalommal ismételte meg a fellebbezése írásbeli indokolásában előadottakat. Felhívta a figyelmet arra, hogy az „alap” vádiratban felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntetével és súlyos testi sértés büntetével vádolták a védencét, majd a kerületi bíróság eljáró bírója – annak ellenére, hogy a vádlott a vádbeli tényállásban rögzített cselekmény kapcsán beismerte a bűnösségét és lemondott a tárgyaláshoz való jogáról, elfogadva az ügyészség által előterjesztett mértékes indítványt is – a szubjektív megítélése alapján állapította meg annak lehetőségét, hogy a vádbeli cselekmény súlyosabban, a több emberen elkövetett emberölés büntette kísérletének is minősülhet, és erre tekintettel tette át az ügyet a hatáskörrel rendelkező Fővárosi Törvényszékhez. Álláspontja szerint mindez instabilitáshoz vezetett. Kiemelte azt is, hogy a vádirati tényállásban írt konfliktus sajnos nem szokatlan jelenség. Az ilyenfajta összeszólalkozásokból gyakran alakulnak ki testi sértésig fajuló nézeteltérések. Ezzel összefüggésben felhívta a figyelmet arra is, hogy önmagában egyes verbális kijelentésekből nem vonhatók le következtetések az elkövető szándékára, így jelen esetben az, hogy a vádlott a járműből kiszállva késsel a kezében azt üvöltötte, hogy „megöllek”, „kicsinállak”, az ölési szándék megállapítására önmagában nem ad alapot, a cselekmény büntetőjogi megítélésénél nem lehet meghatározó szempont. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének nem tett kellő módon eleget, az ítélet első része csak „adatrögzítés” (bizonyítékok számba vétele, ismertetése), míg az ügyben releváns bizonyítékok, leginkább a tanúvallomások közötti ellentmondások feloldásával szükséztlenül foglalkozott. Hangsúlyozta, hogy nem vitásan a vádlott büntetett előéletű, azonban a priuszában olyan bűncselekmény nem szerepel, amely az agresszivitására engedne következtetni. Érvelése szerint nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a sértett vagy ittas, vagy bódult állapotban fenyegetőzött és támadt a vádlott szüleire úgy, hogy valamiféle fegyver is lehetett nála. Az ittas állapotából pedig egyértelműen eredeztethető, hogy az állapota miatti dülöngélő, kontrollálatlan mozgás miatt érte sérülés a sértettet a szívátjáékon. Kifogásolta, hogy a sértett társaságában lévő harmadik személy azonossága az eljárás során nem került tisztázásra. Hangsúlyozta, hogy a vádlott a büntetés végrehajtási intézetben dolgozik, dicséretben is részesült. Mindezek – kiemelten a vádlott személyiségjegyei - alapján a tényállásban írt cselekményt emberölés büntette kísérletének való minősítése téves. Véleménye szerint az eredeti vád szerinti minősítés fogadható el.

[9] A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz, továbbá kérte figyelembe venni, hogy nem került tisztázásra, hogy a helyszínre érkezésekor a járművével nekiütközött-e a járdán lévő tűzcsapnak, aminek álláspontja szerint azért van jelentőse, mert a sértett és a tanúként kihallgatott családtagjai etekintetben ellentmondásosan nyilatkoztak, a járművön pedig nem volt felfedezhető semmilyen sérülés. Hangsúlyozta, hogy a sértett és a fia tanúvallomásai alapján az sem tisztázott, hogy előbb a sértett, vagy a sértett

fia felé szűrt-e, a vallomások ez okból is ellentmondásosak. Kiemelte, hogy a sértettek már nem haragszanak rá, nem szeretnék az ügy további folytatását.

[10] A vádlott, valamint védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körűen felülbírált.

[11] A teljes körű felülbírálatra tekintettel a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a tényállásból levont jogi következtetések helyességét, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[12] Az ítéltábla a felülvizsgálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során az eljárási szabályokat betartotta, eljárási szabálysértésre, ezen belül hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak.

[13] Előzményként szükséges rögzíteni, hogy A Budapesti VI. és VII. Kerületi Ügyészség a 2023. január 5. napján kelt és a bíróságra 2023. január 6. napján érkezett B.VI-VII.3474/2021/80. számú vádiratában Terhelt1 vádlottal szemben a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 339.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntette, valamint 2 rendbeli, a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntettének kísérlete miatt emelt vádat és indítványozta a Be. 422. § (3) bekezdése alapján, hogy amennyiben a vádlott az előkészítő ülésen beismeri a bűnösségét a vád tárgyát képező bűncselekmények vonatkozásában és lemond a tárgyaláshoz való jogáról, a bíróság ítélje őt halmazati büntetésül 2 év 2 hónap szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra. Terhelt1 vádlott az előkészítő ülésen beismerte a bűnösségét a vádirati tényállással egyezően és lemondott a tárgyaláshoz való jogáról, amely nyilatkozatának elfogadását azonban a Pesti Központi Kerületi Bíróság a /25-I. számú végzésével megtagadta, tekintettel arra, hogy a beismerő nyilatkozat elfogadásának a Be. 504. § (2) bekezdés c) pontjában foglalt feltétele megítélése szerint nem állt fenn. Ezen álláspontját azzal indokolta, hogy a vádirati tényállás a vádirat szerinti jogi minősítést nem támasztja alá. Ezt követően a 25-II. számú végzésével megállapította, hogy a vádirati cselekmény a vád szerinti jogi minősítéstől eltérően a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő több ember sérelmére elkövetett emberölés büntettének kísérleteként minősülhet. A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2023. január 15-én kelt 13.B.20.019/2023/25-III. számú végzésével hatáskörének hiányát állapította meg és az ügyet a Fővárosi Törvényszékre rendelte áttenni.

[14] Ennek következtében a Fővárosi Törvényszék előtt folytatódott eljárásban a Fővárosi Főügyészség a 2025. január 14. napján kelt Bf.3470/2023/21. szám alatt benyújtott beadványában a vádirati tényállás módosítása mellett a vádirati minősítést is megváltoztatta és a vádlottat a továbbiakban a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettének kísérletével vádolta.

[15] Az ítéltábla a felülvizsgálat során megállapította, hogy a törvényszék az eljárása során az eljárási szabályokat betartotta, eljárási szabálysértésre, ezen belül hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak.

[16] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg és rögzítette az ítélet [5]-[9] bekezdéséig. A tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást maradéktalanul lefolytatta, ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének kifogástalanul eleget tett. A törvényszék az eljárási törvénynek megfelelően a tárgyalás anyagává tette az egyéb okirati bizonyítékokat. A bizonyítékokat az ítélet [10] bekezdésétől a [72] bekezdéséig vette számba, majd a [73] bekezdéstől a [81] bekezdéséig értékelte és vetette össze őket.

[17] Ekként az értékelés körébe vonta Terhelt1 vádlott vallomását, aki az eljárás során kezdetben teljes egészében tagadta a bűnösségét, majd később ténybelileg beismerte, hogy tanú15 sérülését ő okozhatta, hiszen kés csak nála volt. Azt azonban mindvégig határozottan tagadta, hogy szándékosan, ölési szándékkal bántalmazta a sértettet. Egyebekben a bizonyítási eljárás során következetlen vallomásokot tett, így leginkább a sértettnél lévő fegyver tekintetében. A törvényszék a vádlott védekezésének – leginkább a jogos védelmi helyzetre való hivatkozásának – ellenőrzésére tanúként hallgatta ki az eseménykor a helyszínen tartózkodó két érintett család tagjait, így tanú15 sértettet, tanú1et, tanú12t, tanú8t, tanú9t, tanú10ot, tanú13t, tanú3ot. tanú14, a II.sz. tanú, tanú4, tanú5 és tanú6 nyomozás során tett tanúvallomását a Be. 527. § (2) bekezdése alapján törvényesen ismertette és tette a bizonyítási eljárás részévé, mint ahogyan az ügyben készült rendőri jelentést és a Terhelt1 vonatkozásában készült igazságügyi orvosszakértői véleményt is. Ezen túlmenően az ügyfelderítési kötelezettségének teljesítése és a tanúvallomások közötti ellentmondások okának tisztázása érdekében a tárgyaláson szembesítéseket foganatosított, megtekintette a rendelkezésre álló kamerafelvételeket, ismertette a nyomozás során készült igazságügyi orvosszakértői, illetve toxikológiai szakértői véleményt, sőt, annak kiegészítését is elrendelte, továbbá szakértő3 igazságügyi orvosszakértőt a tárgyaláson is meghallgatta.

[18] A törvényszék az általa számba vett és értékelt releváns bizonyítékok egyenkénti értékelése, illetőleg azok összevetése és mérlegelése alapján állapította meg az ítéleti tényállást. Ekörben a törvényi követelményeknek megfelelően rögzítette, hogy a vádlott védekezésével – ami alapvetően a jogos védelmi helyzetre irányult- szemben mely bizonyítékokat és mely részében tartott aggálytalannak, és azokat miért fogadta el a vádlotti védekezéssel szemben.

[19] Az ítéltábla az ekként megállapított tényállást azonban annak részbeni megalapozatlansága okán szükségesnek tartotta a nyomozás során készült igazságügyi orvosszakértői véleményben (nyom. irat 417. oldal) rögzítettekre, illetve a szakértő által a tárgyaláson továbbra is fenntartottakra tekintettel a [8] bekezdésben írtakat kiegészíteni a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a következőkkel: „.... az elkövetés módjára, a sérülések helyére, az elkövetés eszközére is figyelemmel a keletkezettnél súlyosabb akár halálos sérülésekkel is számolni kellett”.

[20] Az ítéleti tényállás e kiegészítéssel együtt már teljes mértékben megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a felülbírálata alapjául elfogadta.

[21] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége okszerű és logikus, az általa megállapított tényállás helyes, nem ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék a megállapított tényekből további tényekre helyes következtetést vont le.

[22] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A védő a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, az ügy előre vitelét szolgáló és az elsőfokú tanács által vizsgált bizonyítékokon túli bizonyítékokra vonatkozó bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, ezért a védőnek a valójában a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[23] A másodfokú tanács hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összességében értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[24] A másodfokú bíróság a törvényi rendelkezésekből következően nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amennyiben az ítélet egyébként megalapozott és új bizonyíték nem merült fel, mivel az a Be. 593. § (2) bekezdésében írt felülmérlegelés tilalmába ütközne.

[25] Az ítéltábla álláspontja szerint a hivatkozott törvényi kötelezettségének a törvényszék maradéktalanul eleget tett, okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a bíróság mérlegelő tevékenységét támadó védelmi fellebbezés nem vezethetett eredményre.

[26] Az eltérő minősítés megállapítására irányuló védelmi fellebbezés nem alapos.

[27] A másodfokú tanács teljes mértékben osztotta a törvényszék ítéletének [83]-[89] bekezdésében rögzített jogi indokolást, mely alapvetően a 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatán alapul. a Törvényszék módszeresen tette vizsgálat tárgyává a határozat alapján a jelen ügyben feltárható alanyi és tárgyi oldali körülményeket, azokat megfelelően értékelte és azokból okkal vont le következtetést arra, hogy a vádlott tudata átfogta a sértett halálának, mint eredmény bekövetkezésének reális lehetőségét, valamint, hogy az eredmény tekintetében, ha az egyenes szándék nem is, de az eshetőleges szándék fennállása megállapítható volt.

[28] A jogos védelmi helyzettel kapcsolatban az ítélet [89] bekezdésében kifejtettekkel is egyetértett az ítéltábla. A fellebbviteli bíróság a fentiekből következően teljes mértékben osztotta a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakat is, miszerint a 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat I/I/2/A. pontjára figyelemmel abból, hogy a vádlott a családját ért szóbeli inzultus miatt elégtételt akart venni a sértetten és az ő megölésének hangoztatását követően többször, célzottan az emberölés tipikus eszközének tekinthető késsel az általános élettapasztalat szerint is tudottan életfontosságú szervet magában foglaló testrészek felé szúrt, minden kétséget kizáró módon arra vonható le következtetés, hogy a vádlott kitartó szándékkal sérülést akart okozni a sértettnek, melyre utal az is, hogy a sértett az első sérülés elszenvedésekor a vádlottal szemben, míg a második sérülés elszenvedésekor már a helyszínről távozás szándékával a vádlottnak háttal állt, mely a vádlott támadásának észlelését és az azzal szembeni védekezését nyilvánvalóan megnehezítette. A vádlott tudata egyértelműen átfogta, hogy a cselekményével súlyos, a sértett halálát eredményező sérülést idézhet elő, azonban ezen következmény bekövetkezésével kapcsolatban közömbösséget tanúsított.

[29] A vádlott terhére rótt bűncselekményt tehát az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntette kísérletének és ennek kellő indokát is adta.

[30] Az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezés nem alapos.

[31] A törvényszék a bűnösségi körülményeket jórészt hiánytalanul tárta fel és rögzítette az ítélet [91]-[92] bekezdésében. Az ítélezési gyakorlatnak megfelelően értékelte a vádlott terhére a büntetett előéletét, ezen túlmenően a másodfokú bíróság álláspontja szerint ekként kell értékelni azt is, hogy a vádlott a vádbeli cselekmény elkövetésekor büntetőeljárás

hatálya alatt állt. A vádlott javára kellett számba venni a jelentős időmúlást, továbbá azt, hogy a cselekmény úgynevezett távoli kísérlet volt, a sértett 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett. Helyesen járt el a törvényszék, amikor a büntetés kiszabási körülményeket megfelelően súlyozva értékelte és ezekre, valamint a Btk. 79. §-ban rögzített büntetési célokra figyelemmel a Btk. 80. § (1) bekezdésében meghatározott büntetés kiszabási elvek alapján a vádlottal szemben a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontja, valamint a 34. § és a 36. §-a alapján szabadságvesztés büntetést szabott ki. A büntetésnek az adott bűncselekmény esetében kiszabható 5 évtől 15 évig terjedő büntetési tételkeretből kiindulva a törvényi minimumban meghatározott mértéke eltúlzottnak egyáltalán nem tekinthető, a vádlott esetében feltárt enyhítő körülmények száma és nyomatéka nem indokolja a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt enyhítő szakasz alkalmazásával a büntetési tétel alsó határánál rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabását. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, illetőleg a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből kizáró rendelkezés törvényes, mint ahogyan a szabadságvesztés büntetés mellett kiszabott közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama is arányosan igazodik a főbüntetés mértékéhez.

[32] A másodfokú bíróság az iratok áttanulmányozása során észlelte, hogy a törvényszék bizonyos, az eljárás során felmerült egyes bűnügyi költségek viseléséről – ahogyan arra a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott – elmulasztott rendelkezni (Pesti Központi Kerületi Bíróság 13.B.20.019/2023/25-V. végzésével megállapított 23.400,- forint, illetve a Fővárosi Törvényszék 15.B.351/2023/102. végzésével megállapított 68.500,- forint, és a 15.B.351/2023/103. végzésével megállapított 43.037,- forint). Ezért a másodfokú bíróság a Pesti Központi Kerületi Bíróságon tartott előkészítő ülésen a védő jelenlétével kapcsolatban felmerült kirendelt védői díj megfizetésére is kötelezte a vádlottat a Be. 574. § (1) bekezdése alapján, míg az tanú15 maradandó fogyatékoságával összefüggésben kirendelt igazságügyi szakértői vélemény előterjesztésével kapcsolatban felmerült összesen 111.537,- forint esetében a Be. 574. § (2) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy az az állam terhén marad.

[33] A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján pontosította a vádlott által személyi szabadságot érintő kényszerintézkedések kezdő és végső időpontját, továbbá az ítélet bevezető részében feltüntetni elmulasztott, a tárgyalás nyilvánosságára történő utalást pótolta a Be. 451. § (2) bekezdés c) pontja alapján.

[34] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 606. § (1) bekezdésére figyelemmel megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[35] A másodfokú bíróság a Btk. 92. § -a alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban töltött időnek a szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról.

Budapest, 2025. október 1.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette s.k.

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.351/2023/118. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.152/2025/22. számú ítéletében írt változtatással 2025. október 1. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. október 1.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke